

Slováček

Ročník: 14

květen–červen 2020

Číslo: 59

Editorial:

Milí čtenáři Slováčku,

školní rok vstoupil do posledního měsíce. Pro prvňáčky končí první rok školní docházky, devátáci se zase základní školou loučí.

Toto číslo bych ovšem ráda věnovala nám všem. Pro všechny z nás to totiž byl beze sporu rok proměn a mnoho událostí z něj jsme prožívali poprvé v životě.

Dovolila jsem si v tomto posledním letošním čísle spojit zdánlivě různorodé okamžiky. V květnu jsme si připomněli 75 let od konce 2. světové války, doby, kdy lidé pozbývali svobodu, některá práva a byli obklopeni strachem a nejistotou. Možná mnozí z nás prožívali podobné pocity ještě i v nedávné době, kdy byl vyhlášen poprvé v našich dějinách stav nouze na celém území.

Také proto jsem jedinečnosti situace využila v souvislosti se zadáváním distančních „domácích“ úkolů a motivovala žáky k ohlédnutí se za oběma událostmi.

Podívejte se, jak se jim to podařilo.

Přeji vám hodně zdraví a krásné prázdniny!

Pavla Kotoučková

Svět, v němž žijeme

(PaK) – V druhé polovině května se začali postupně vracet do škol naši žáci.

Nejprve jsme nabídli konzultace k přijímacím zkouškám žákům 9. ročníku, o 14 dní později nastoupily děti z 1. stupně. Vzhledem k rozvolňování nouzových opatření se situace vyvíjela natolik dobře, že nakonec byl vstup do škol umožněn také za jistých podmínek zbylým druhostupňákům.

I přesto, že stále platila určitá omezení a přísnější hygienické podmínky, měli jsme tedy možnost se s dětmi ještě před prázdninami potkat a společně zakončit tento podivný školní rok, který se vryje do paměti snad každému z nás.

Text: Pavla Kotoučková
Foto: Aneta Maršálková, 9. F

Redakce:

Šéfredaktorka: Mgr. Pavla Kotoučková (PaK)

Redaktoři: žáci 6. F, 6. H, 8. F, 9. E, 9. F

Úprava: PaK

e-mail šéfredaktorky: pavla.kotouckova@zsbce.cz

Celé barevné vydání najdeš také na webu naší školy:

<http://zs.boskovice.cz/zs3/casopis.htm>

květen/červen 2020

Ty chráníš mě, já chráním tebe!

(PaK) – Od 12. března 2020 vyhlásila vláda České republiky stav nouze kvůli epidemii způsobené koronavirem.

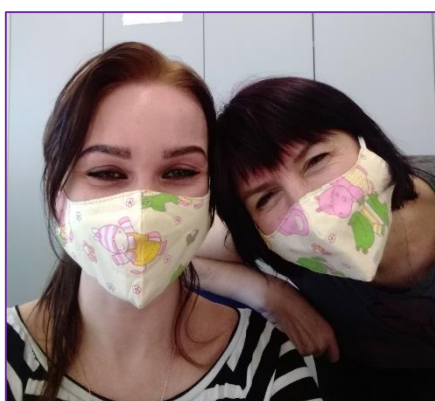
Jednou ze změn, které jsme všichni zaznamenali, bylo povinné nošení roušek. Těch ale nebylo jich dostatek pro všechny. Český národ vytáhl šicí stroje a pustil se do práce. A tak paní učitelka Kotoučková vyhlásila výzvu také pro 2. stupeň, aby se žáci i rodiče podělili o svou vynalézavost a zručnost. Výsledkem je nejen sbírka zajímavých fotografií, na nichž jsou žáci i rodinní příslušníci v rouškách, ale hlavně je patrný zodpovědný přístup a fantazie Čechů.

Co je to stav nouze?

Dnes už asi všichni tušíme, ale v březnu to pro mnohé byla novinka. Proto také na tuto otázku hledali odpověď žáci 9. ročníku v rámci učiva výchovy k občanství.

- ▶ Vyhláší vláda, případně předseda vlády.
- ▶ Využívá se v případě živelných pohrom, ekologických katastrof nebo průmyslových havárií, rozsáhlých nehod, nebo pokud hrozí jiné nebezpečí, které ohrožuje životy či zdraví mnoha lidí, může způsobit rozsáhlé majetkové škody či ohrožuje bezpečnost země.

Devátáci se nad situací zamýšleli ještě hlouběji. Úkolem bylo najít či vzpomenout si na vhodné rčení, přísloví či citát, který by se na tuto zvláštní dobu dal napasovat. Co říkáte na tyto?

- ▶ S poctivostí nejdál dojdeš.
- ▶ „Hlavní smysl v tomto životě je pomáhat druhým. A pokud jim nemůžete pomoci, alespoň jim neublížíte.“ – *Dalajláma*
- ▶ „Nemůžeme pomoci každému, ale každý může pomoci někomu.“

květen/červen 2020

Aktuální hudební scéna...

(PaK) – Součástí distanční projektové výuky, kterou prošli žáci 8. F i 9. ročníku, byla také hudební výchova.

Možná je to právě hudba, která nám v době nouzového stavu nejvíce zpříjemňuje okamžiky „samoty“. Mnoho interpretů zareagovalo na tento podivný čas a složilo nejednu píseň, mnohdy humornou, na témata spojená s karanténou. Žáci tedy hledali takovéto současné hudební počiny a sestavili jsme společně přehled nejhranějších písní. Už jste slyšeli všechny?

- ✓ Mirai a Nikol Štíbrová: Dej si roušku
- ✓ Raego feat. Olga Lounová: Nesmíš to vzdát
- ✓ Český karanténa song 2020
- ✓ DJ Rouška: Karanténa
- ✓ Xindl X: Roušky
- ✓ Pokáč: Veselé Covidonoce
- ✓ Nakaženi smíchem-Česká Televize

Pohlednice pro seniory

(PaK) – V rámci informatiky v šestých třídách zadala paní učitelka Kotoučková dětem další výzvu, která obletěla také v době karantény internet.

Svou nejen „počítačovou“ šikovnost mohli šestáci zúročit posláním pohlednice babičkám i dědečkům přes internetový kanál České pošty. Vybrat si žáci mohli jakýkoli domov pro seniory v ČR, který v databázi našli. Krásný vzkaz do Opočna napsal **Robin Černý, 6. F**, který si tento domov vybral právě proto, že sem nikdo jiný dosud milý vzkaz nezaslal.

I když jsme u předání nebyli, věřím, že pohlednice byla příjemným pohlazením pro své adresáty. Současně jsem velmi hrdá na počín našeho žáka, který se do akce zapojil a projevil svou lidskost.

Dobrý den,
zasílám Vám srdečný pozdrav
z našeho města Boskovic a
přeji Vám, abyste se
měl/měla dobře.

S pozdravem Robin

Domov Dědi...

Obyvatel Domova Dědina

Nádražní 709

Opočno

51773 + Vložit adresu

Česká republika

 Vložit víc adresátů najednou

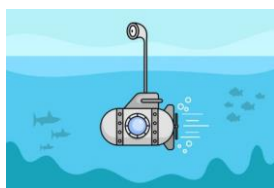
květen/červen 2020

Projektová výuka: 75 let od konce 2. světové války

(PaK) – Měsíc květen přinesl další výročí významné pro naši vlast. Před 75 lety skončila 2. světová válka a ani toto výročí – byť distančně – jsem nemohla opomenout.

Do projektu jsem zapojila v rámci informatiky všechny 6. třídy, za předměty český jazyk, výchova k občanství a hudební výchovu také 8. F a celý 9. ročník. Přestože projektová výuka je na dálku o něco obtížnější, věřila jsem, že i v tomto formátu se podaří.

Projekt probíhal po celý měsíc květen a byl rozdělen do několika bloků. Jako motivaci jsem využila nadšení žáků pro hádanky a rébusy. Pomocí několika obrázků si zúčastnění mohli tipnout, nad jakým tématem se budeme zamýšlet. Tak schválně, přiši byste na to také vy, čtenáři Slováčku?

červen

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10		

Zdroj obrázků: internet

I když se zdá, že žáci 9. ročníku mohli mít s tématem díky učivu dějepisu v tomto ročníku výhodu, nemohu říci, že by si ostatní zapojené děti s tématem neporadily. Dokonce dle indicií výše téma odhalilo mnoho žáků mladších.

Pvní část projektu byla zaměřena jazykově a literárně. Využila jsem několika ukázek z krásné literatury (beletrie pro děti a mládež) od autorů Loïc Dauvilliera a Lois Lowryové, které máme ve školní knihovně. Sestavila jsem pracovní listy, v nichž žáci na základě přečtené ukázky odpovídali na jazykové úkoly (zopakovali si slovní druhy, pravopis, větvení jazyků, rozbor souvětí apod.), ale také jejich součástí bylo několik otázek k postojům a hodnotám každého z nás.

Ukázky byly cíleny tak, aby si žáci připomněli problematiku spojenou s postavením Židů za 2. světové války, styčným bodem pak díky zvolení literatury pro děti a mládež byly příběhy židovských dětí, které hrůzy 2. světové války přežily. Připomněli jsme si též pojmy jako nacismus, synagoga, šabes, holocaust, vcítili jsme se do postavení židovských dětí ze dne na den vyčleněných z kolektivů a poznamenaných mnohými zákazy, s nimiž se chtě nechtě musely smířit.

Celé příběhy a jejich zakončení jsem samozřejmě žákům neprozradila. Ponechala jsem jim ale prostor pro vlastní dotvoření příběhu tak, jak by se jim líbil nebo jak cítili, že by mohl skončit. Připojuji několik zajímavých zakončení příběhů, z nichž si jistě i čtenář Slováčku udělá obrázek o tvůrčí atmosféře našich žáků.

Tato pokračování navazují na úvodní kapitoly o židovské rodině, kdy **rodiče jednoho dne musí odejít a u sousedů zanechávají svou holčičku Duňu bez rozloučení...**

Foto: Pavla kotoučková

květen/červen 2020

Z prací našich žáků aneb Dokonči příběh

Příští den ráno jsem odjela k příbuzným mých rodičů. S novou identitou přišla i nová škola a noví lidé. Dlouhou dobu jsem se snažila vyrovnat se svou minulostí. Nakonec se mi to povedlo, a dokonce jsem si v nové škole udělala pár kamarádek. Život šel dál, ale jednu otázku jsem z hlavy dostat nemohla. Co se stalo mým rodičům?

Jenny

„Simona“ chtěla odjet vlakem, sama nevěděla kam, ale doufala, že někde najde dobré lidi, kteří jí pomůžou. Jenže když byla na nástupišti, zastavil ji voják a ptal se jí, kam jede a co je zač. „Jmenuji se Simona Pierretová a jsem katolička,“ odpověděla Duňa. „Dobrá, a kde máš rodiče?“ zajímalo vojáka. „V nějakém táboře,“ řekla Duňa, aniž věděla, že se právě prozradila. Vojákovi bylo hned jasné, že je to Židovka, a byla převezena do internačního tábora v Drancy...

Timmy

Poté, co naše „Simona“ odešla z domova, si musela hledat jiný domov. Už pár hodin se toulala městem... když tu se kolem ní prohnal houf děcek tak rychle, že sotva stačila uhnout, ale i tak do ní vrazil kluk, co běžel úplně poslední. Zřítily se k zemi, naštěstí bez většího zranění. A tak se mezi těmi dvěma spustila konverzace. Mluvili spolu celkem dlouho a pak se ještě párkrát viděli. Zjistila, že kluk se jmenuje Gascon. Někdy si hráli, někdy se toulali městem nebo si jen tak povídali. A Simoně se zdálo, že by se mu dalo věřit, a tak se mu se vším svěřila. Gascon chvíli mlčel. Potom jí nabídl, že by mohla bydlet s jeho rodinou. Přišli tedy domů a Gascon ji představil své rodině a vysvětloval co a jak. Řekl, že její rodiče museli odjet a nemohli se o ni postarat. Její židovský původ však nezmínil. Gasconově rodině se jí zželelo a do sirotčince ji dát nechtěli, tak ji přijali za vlastní. A tak našla novou rodinu a dostala jejich příjmení, Gachetová. A tady by příběh mohl končit.

KONEC... KONEC?

Eliška

Když se sbalila, přemýšlela, kam půjde. Vzpomněla si, že jí sousedka říkala, že odvedli více lidí, např. rodiče její židovské spolužačky Selmy Cohenové. A tak ji napadlo, že by mohla utéct společně se Selmou. Rozhodla se, že brzy ráno odejde. Nastalo ráno. Duňa se rozloučila se sousedkou a vyrazila. Duňa Selmin dům našla jednoduše, už už chtěla zazvonit. Když se najednou otevřely vchodové dveře a stála tam Selma s takovým hezkým modrým kufrem s kolečky. Chvíli jenom stály a koukaly na sebe. Rozhodly se jít pomalu ulicí. Najednou z Duni vypadlo: „Prosím, nemám kam jít, nevím, co dělat, vem mě s sebou.“

Selma se na ni jenom, tak zvláštěně podívala a řekla: „No dobře, ale musíme si krýt záda a dávat na sebe pozor. Jasný?!“

„Jasný, ale co budeme dělat?“ řekla Duňa.

„Musíme se nějak dostat za mojí tetou Emílií.“

„A kde teta žije a jak se k ní dostanem?“ zeptala se Duňa. Selma jí stručně vyjasnila plán a popsala jí cestu.

„Ale to je moc daleko, to nemůžeme zvládnout,“ stěžovala si Duňa. Ale Selma na to, jen odvětila:

„A kdo říkal, že půjdeme pěšky!“ Duňa si vůbec neuvědomila, kam jdou. V tom zahrnuli další ulicí vlevo a uviděla vlakové nádraží...

Anička

květen/červen 2020

Sousedí pomohli Duně dostat se skrze dětský transport do Velké Británie, kde si ji adoptovala rodina. Musela se naučit jejich zvykům a jejich mluvě. Po krátké době si však zvykla na nový domov, nejvíce si oblíbila kočku Lisu. Oni doma nemohli mít domácí zvířata. Ve škole ji přijali mezi sebe, cítila, že někam patří, i když jí nesmírně chyběli židovští přátelé a máma s tátou. Nevěděla, kde jsou, jestli oni ví, kde je, zda ještě vůbec jsou naživu. Přála si, aby tam mohla být s nimi, aby viděli, že někde neberou váhu ani důraz na to, co jsou. Čím více let jí bylo, tím více ztrácela naději, že je ještě někdy uvidí. Po druhé válce zjistila ošklivou pravdu. Její rodiče nepracovali, ale byli drženi a nejspíše i mučeni, jenom kvůli tomu, že byli jiné „rasy“, přitom byli stejní jako ostatní lidé. Její rodinu nakonec museli převést do koncentračního tábora Osvětim, tábora smrti. Slyšela, co se dělo ostatním židovským dětem, které neměly štěstí jako ona. Byla vděčná, že může vést normální život, protože tak to její rodiče chtěli.

Diana

Ukázka z knihy *Dítě s hvězdičkou*

Simonu si vzali do péče sousedé a přejmenovali ji, aby ji mohli vydávat za jejich neteř, která se k nim přistěhovala, protože přišla o rodiče. Společně se přestěhovali a začali nový život, ale police dál pátrala... Bylo těžké je přesvědčit, že holčička není Židovka, ale nakonec se to povedlo. Po dlouhém boji všichni uvěřili, že je to opravdu jejich neteř a že je to normální děvče. Simona tedy vyrostla u sousedů a rodiče už nikdy neviděla. Byli totiž odvezeni do koncentračního tábora a už se nikdy nevrátili domů. Nikdo neví, co se s nimi stalo. Simona tedy vyrostla v nové rodině, kde žila zcela nový a lepší život. Jednoho dne se vdala a měla spoustu dětí...

Aneta

Sousedé naštěstí měli s Kohenovými dobré vztahy. Ti jim kdysi pomohli, proto jim byli vděční. Slíbili jim, že se o Duňu postarají. Sousedka měla sestru, která žila se svým manželem na samotě, a byli ochotni pomoci. Bylo to velice nebezpečné pro všechny. Na venkově Duňa žila po celou válku. S nikým se raději nestýkala. Na staré usedlosti to nebylo nic těžkého. U lidí, u kterých se skrývala, zůstala i po válce. S rodiči se už bohužel nikdy nesetkala, protože zemřeli v koncentračním táboře. Duňa měla velké štěstí, že přežila.

Tereza

Jak se vám příběhy líbily?
Mně osobně velmi potěšila úroveň myšlenek i vědomostí našich žáků
a také to, jak opravdové by mnohé příběhy mohly být...

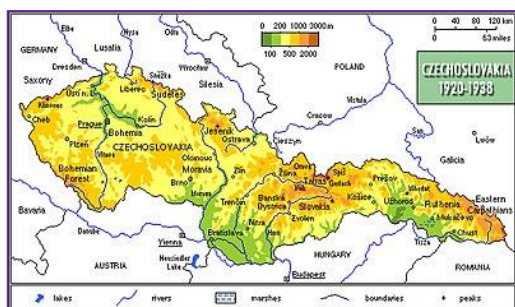

květen/červen 2020

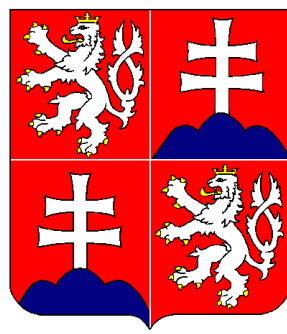
► Na část literárně-jazykovou jsem navázala v dalším týdnu **tématem historicko-společenským**. V rámci úkolu vycházejícího z *výchovy k občanství* jsem okrajově do projektu vnesla i *zeměpis* a samozřejmě nezbytný *dějepis*, neboť s ním má společenská problematika 20. stol. mnoho společného a prolíná se také s učivem občanky. Centrem zájmu se stala **Mnichovská dohoda**, změna hranic našeho státu a s tím spojená obměna velkého státního znaku jakožto symbolu státu.

Žáci si na slepé mapě vyhledali několik německých měst a doplnili k nim, čím se v souvislosti s válkou „proslavila“. Žákům jsem dala nahlédnout do neblaze proslulé Mnichovské dohody (přičemž jsme si zopakovali psaní cizích vlastních jmen) a téma jsem doplnila souvisejícím krátkým dokumentem. Pak už jsme opět pracovali s mapou a pozorovali, jak se v průběhu 20. stol. měnily hranice a rozloha našeho státu.

► Tak schválně, poznáte mapu, na níž je vedena hranice k Protektorátu Čech a Moravy?

► A poznali byste také tehdejší podobu velkého státního znaku?

Zdroj obrázků:

https://www.google.cz/search?q=mapy+na%C5%A1%C3%AD+vlasti&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwNuNeMqMrpAhWQ5KQKH5h_BbYQ_AUoAnoECAsQBA&biw=1536&bih=824

https://www.google.cz/search?q=st%C3%A1tn%C3%AD+znaky+na%C5%A1%C3%AD+vlasti&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwGwNGsqMrpAhUHMewKHeBTBkCQ_AUoAXoECBAQAw&biw=1536&bih=824

květen/červen 2020

► V projektu samozřejmě nemohla chybět ani **hudební výchova**. Vždyť i hudba má svou roli v každé době a my se navíc můžeme pyšnit písní zcela výjimečnou.

Z pera Jaromíra Vejvody, českého hudebního skladatele a kapelníka, totiž pochází píseň Škoda lásky.

Ta byla během druhé světové války přeložena do mnoha jazyků a rychle se stala velmi populární mezi vojáky na všech frontách – zpívali si ji jak Němci (*Rosamunde*), tak Angličané (*Roll out the Barrel*) a Američané (*Here Comes the Navy*) jako neoficiální hymnu amerického námořnictva. A právě pro tuto jedinečnost jsme nemohli danou píseň opomenout.

V **anketě** o nejoblíbenější verzi písně si žáci mohli vybrat ze čtyř jejích podob – české, anglické, německé a francouzské. A výsledek? Nejoblíbenější se stala *verze česká* (zejména také díky podání Karla Gotta), na druhém místě byla nejčastěji žáky uváděna podoba anglická *Roll out the Barrel*, a to pro její veselost.

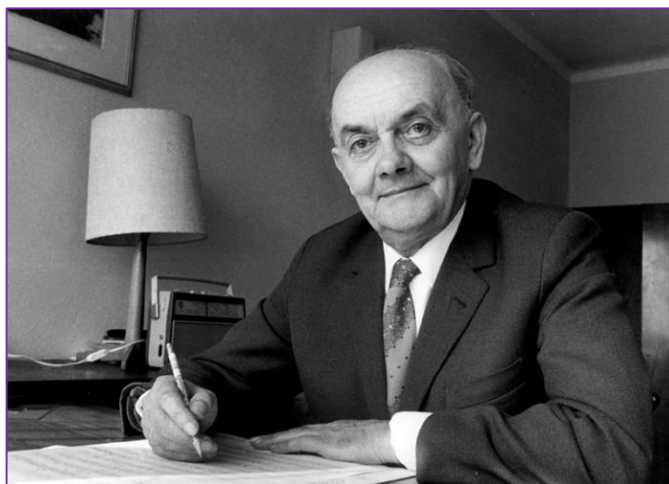

Foto: <https://www.i60.cz/clanek/detail/6226/jaromir-vejvoda-dostal-za-polku-skoda-lasky-honorar-nbsp-150-korun>

Dne 19. května jsme si připomněli 111 let od narození další z osobností pojící se s 2. světovou válkou – panem **Nicholasem Wintonem**.

Žáci na něj mohli zavzpomínat v krátkém dokumentu, poslechnout si také mohli rozhovor v Českém rozhlasu s pamětnicí Milenou Grenfell-Baines – jednou ze zachráněných dětí.

A pak tvořili pětilístky a psali Nicholasi Wintonovi vzkazy.

Nicholas Winton

odvážný dobrosrdečný

zajistil zachránil naplánoval

Zachránil skoro 700 dětí.

zachránce

Ondřej Palínek, 8. F

Nicholas Winton

statečný nesobecký

zachraňoval odvážel pomáhal

Pomáhal dobrovolně československým rodinám

nezapomenutelný hrdina

Martin Matuška, 9. F

Nicholas Winton

laskavý mírumilovný

zachraňuje organizuje utajuje

Patří mu velké díky.

zachránce

Tereza Smutná, 9. F

Nicholas Winton

skromný lidský

pomáhal chránil nebál se

Zachránce dětí před smrtí.

hrdina

Alan Kejík, 9. E

Nicholas Winton

hodný skromný

zachránil smál se riskoval

Myslel hodně na ostatní.

hrdina

Tomáš Janiček, 9. F

► Ze vzkazů Nicholasi Wintonovi:

Chtěla bych Vám poděkovat, že jste se zaměřil zrovna na Československou republiku a pomohl všem těmto židovským dětem, které měly šanci Vás potkat a osobně Vám poděkovat. Byl jste skromný tak, jako hrdinové bývají.

Diana

*Nicholasi Wintone,
velice si vážím Vaší obětavosti a laskavosti, a že jste pomohl spoustě dětí.*

Šimon

Málokdo by udělal tohle co Vy, zachránil jste mnoho dětí, zachránil jste jejich životy a za to Vám patří velké díky od nich i od ostatních. Jste výjimečná osobnost. Máte ode mne velký obdiv.

Natálie

*Milý pane Wintone,
je až neuvěřitelné, kolik dětí jste zachránil. Váš příběh je velmi inspirativní a Vaše činy mě zahřívají u srdce. Je hezké vědět, že žil slušný člověk ochotný pomoci. Doufám, že takových lidí je více. Jsme ráda, že se Vám dostalo uznání a ocenění, která si zasloužíte.*

Maruška

Velevážený Nicholasi,

to, co jste pro ty děti udělal, je velmi obdivuhodné. Málokdo by tohle udělal. Vaše hrdinství zachránilo skoro 700 životů, což je úžasné, i když se Vám nepodařilo zachránit i ostatní děti. Nebýt Vás, jistě by zemřely i ty, co jste zachránil. A za to Vás obdivuji.

S úctou Eliška

Zdroj:
<https://zahranicni.ihned.cz/c1-64253360-nicholas-winton-byl-skromnym-a-tichym-zachrancem-utect-z-protektoratu-pomohl-669-detem>
<https://www.bbc.com/news/av/uk-29802786/english-schindler-winton-reunited-with-rescued-children>

květen/červen 2020

Co je pro mě domov...

(PaK) – Jeden ze závěrečných úkolů našeho projektu vycházel ze sledování dokumentu O zlém snu.

Po zhlédnutí tohoto dokumentu o děvčátku jménem Eva, které přežilo koncentrační tábor i pochod smrti, se měli žáci zamyslet nad úkoly z pracovního listu. PL byl tentokrát rozdělen do třech částí. V první si žáci formou práce s textem a vyhledáváním informací připomněli zejména fakta o judaismu, v druhé části si zopakovali učivo z gramatiky českého jazyka a v třetí části byli pověřeni tvůrčími úkoly. Jedním z nich bylo právě zamyšlení se nad významem slova domov a pocitem prohy i přesto, že hlavní hrdinka holocaust navzdory překážkám přežila.

Na vystižení pojmu téma domov mohli žáci využít libovolnou techniku – psaní, vyhledání básně, písně, citátu, tvoření koláže, fotky, obrázků, ...

Podívejte se nyní na malou galerii tvořivosti našich žáků.

„Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.“

Obrázek: Eliška, 8. F

- Lev Nikolajevič Tolstoj

Domov pro mne znamená prostředí, kde se cítím milována a v bezpečí. Ať už to způsobují lidé okolo mě, atmosféra nebo místo. Domov někdy představuje můj pokoj, celý dům, kde bydlím nebo město, ve kterém žiji. Někdy se cítím doma tam, kde je má rodina. Když jsme se přestěhovali z domu, kde jsem vyrůstala a žila tam 12 let, nový dům byl pro mě jen místo a ne domov, jaký jsem chtěla. Domov byl to, co jsem opustila a na který mi zbyly jen vzpomínky. Teď už je to ale zase jinak.

Maruška, 8. F

Domov pro mě znamená místo,
kde na mě někdo čeká.
Je to místo,
kde jsou mi nejbližší,
jako je třeba máma, táta, babička a děda.
Doma je vždy teplé a dobré jídlo,
jsou tu lidé,
kterým se mohu kdykoli s čímkoli svěřit
a nebudou mě za to soudit.
Doma je hlavně teplo a klid.
Tereza, 9. E

Pod slovem domov si představím, jak přijdu domů, pozdravím se s rodinou, přivítá mě pes, společně spolu poobědváme. Nejvíce vystihující pro mě je, když se všichni sejdeme. Třeba na Vánoce. Táta připraví kapra, máma navaří podle Slovenské tradice, přijedou bráchové i sestra. Povečříme spolu, popovídáme si co je nového, nejstarší brácha říká vtipy a my se všichni smějeme.. Nehádáme se, jen si užíváme společný čas. To pro mě znamená slovo domov. Není to místo, ale rodina.

Diana, 9. E

květen/červen 2020

Jan Zahradníček

Píseň o domově (Čtyři léta)

Zaspívám píseň o domově
od pramenů až do oblak.
A všechno bude v jednom slově,
zápraží, zahrada a klas a květ a pták.

Zaspívám píseň o domově
a vstane dětství mé.
Tu vůni Vánoc horkou červencově
blažení vdechneme.

Zaspívám píseň o domově
a převrátí se svět.
Holátko jestřábu a skřivanově
hned bude rozumět.

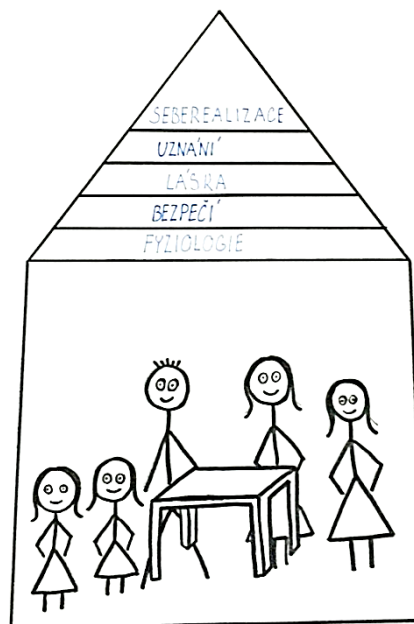
Zaspívám píseň, která slzu setře
a další zabráni už mocí hvězd.
Buď opravdový, chlebe, spánku, větre,
jak opravdová naše radost jest.

Zaspívám píseň o domově
tu hymnu skřípání vozů, studní a klik.
Od kolébek až k hrobům na hřbitově
houslově dlouhý vzlyk.

Denisa, 9. E

Eliška, 8. F

Tereza, 9. F

CANN – DOMOV (ft. Feelo)

Je to jen prostor, který tvoří čtyři stěny
Na nich plakáty ale dávno roztržený
Nad hlavou střecha a pod ní světlo
Tohle je místo kde je pořád cítit teplo

Je to ten pocit, že se pořád máš kam vrátit
Že jsou tam lidi na který se smíš obrátit
Ze všech těch bytů a stovek budov
Tahle je jiná, tohle je domov

Oh, you can't hear me cry
Se my dreams all die
From where you're standing
On your own

Není to místo co by zdálo se nějak zvláštní
Ani vždy neplatí že jsou tam všichni šťastní
Někdy ti není ani do řeči
I přes to všechno tam máš pocity bezpečí

Není to dlouhá trať na nekonečně kroků
Je to jen zázemí na těch pár skvělých roků
Je to tvůj start, pevný molo
A dál už pokračuješ ve všem jenom solo

Až se hráz naplní, vyrazíš jako řeka
I tak zůstane místo, kde tě někdo čeká
Jen jeden prostor, ze stovek budov
Tak kam se vrátíš - to je domov

Oh, you can't hear me cry
See my dreams all die
From where you're standing
On your own.

It's so quiet here
And I feel so cold
This house no longer
Feels like home.

Natálie, 9. F

Poselství budoucím generacím

(PaK) – Na závěr celého měsíčního projektu dostali žáci za úkol napsat svoje vzpomínky na současnou dobu jako poselství budoucím generacím.

Zavzpomínali jsme, jak jsme hledali vzpomínky a pamětníky k 17. listopadu při příležitosti projektové výuky v 1. pololetí. Podobně pak žáci mohli zpracovat prožitky z období nouzového stavu. Základem této práce se stala fotografie, která se nejvíce vryla do paměti každého z žáků. Zbytek svých vzpomínek pak žáci dopsali kolem fotografie. A tady jsou některé vybrané práce.

APOKALIPSA?

Už od zimy běžely v televizi zprávy o nové nebezpečné nemoci COVID-19 v Číně, které jsem zprvu vnímala bez zvláštního povšimnutí. Informace s děsivými ukázkami přeplněných nemocnic a umírajících lidí se objevovaly čím dál častěji. Nemoc se rychle rozšiřovala i do ostatních zemí, nakažených přibývalo a nemocnice byly přeplněné. Zdravotníci byli zoufalí z nedostatku ochranných pomůcek, mnozí z nich se také nakazili.

Můj vysněný školní zájezd do Anglie byl z důvodu pandemie zrušen a já si myslela, že nic horšího se už nemůže stát. 10. března nám paní učitelka Bohatcová oznámila, že vláda zakazuje od následujícího dne přítomnost žáků ve škole. Bylo to velmi vzrušující a těšila jsem se na super volno. O dva dny později byl vyhlášen nouzový stav. Zanedlouho také zavřeli školku, moje malé sestřičky zůstaly doma a máma za pár dnů také. Stále jsme sledovali zprávy v televizi, každý den zveřejňovali počet nakažených, vyléčených a zemřelých. Uvědomila jsem si jak vážná je situace a z nálezů jsme měli všichni čím dál větší strach. Každou chvíli vláda vyhlášovala nová bezpečnostní opatření, která omezovala lidskou svobodu, i hranice byly uzavřeny. Obchody s výjimkou potravin, drogerii a lékáren také. K lékaři se mohlo pouze po telefonické domluvě. 15. března byl vyhlášen zákaz volného pohybu osob s výjimkou cesty do práce k lékaři a na nákup. Lidé se po venku mohli pohybovat pouze v roušce a maximálně po dvou. Rodiče mně sice občas povolili se projít, ale pouze po dědině. Úkoly nám byly zadávány přes Edupage, takže z velkého volna jsem zase nic neužila. A na chození do školy jsem se těšila tak moc, že jsem sama ze sebe byla překvapená.

Postupně se začala rozvolňovat opatření. 17. května skončil nouzový stav. Nyní jsem se vrátila do školy, moc ráda. Nejhorší je strach z nemoci, sociálního odloučení a nejistota. Co bude dál?

Tereza Smutná, 9. F

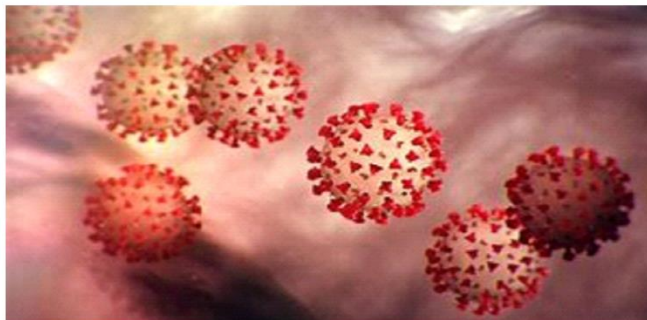

Covid-19

Tato výjimečná doba přinesla a ještě přinese složité situace, na které se nedá dopředu připravit. Život ve městech se zastavil. Od 11. března zákaz docházení do škol, co nejméně vycházet ven a neshlukovat se.

Onemocnění se těžko rozpozná od běžné chřipky. Důležitá je prevence, mytí rukou, nošení roušek a dezinfekce.

V TV zprávách byly záběry z italské nemocnice, kde již neměli kam ukládat nemocné. Lidé se hromadili na chodbách a mezi nimi chodili unavení a vysílení zdravotníci, kteří se jim snažili pomoci. Tento obrázek z TV mně utkvěl v paměti, jak je tato nemoc zrádná a nakažlivá.

Vážím si práce všech lidí, kteří bojují v těžkých podmínkách proti této nebezpečné virové nákaze.

Kamil Henzl, 8. F

neustále se někde psalo o aktuální situaci v celém světě

nošení roušek je celkem otravné

dost věcí se pozavíralo

škola se pár měsíců před přijímačkami zavřela a musely se posunout

zrušilo se hodně akcí

senioři mohli do obchodů jen ráno

mně nouzový stav nevádí až tak moc, mám více času na sebe

postupem času se začala omezení uvolňovat

učení z domu a vše ohledně školy vyřizovat na dálku je složité a otravné

najdou se i lidé co nošení roušek nerespektují a nenosí je

většinu času jsem před karanténou trávil stejně doma

pár lidí začalo vykupovat mouky, těstoviny a další potraviny

Tomáš Janíček, 9. F

květen/červen 2020

Karanténa Covid-19

V této době, co píšu tyto řádky, jsme už více jak dva měsíce doma. Ze dne na den se vše změnilo. Přestali jsme chodit do školy, vše se uzavřelo. Lidé mohli jen do práce, nakoupit a domů. Veškerý společenský život přestal existovat. Uzavřely se hranice. Lidé se báli, nevěděli, co bude. Stály se fronty v obchodech a lidé nakupovali zbytečně hodně jídla a snažili si dělat zásoby. Lidé museli nosit roušky, a protože nebyly k dostání, museli si je šít a šili všichni. Ukázalo se, jak v této době se lidé dokážou semknout a pomáhat si. Šily se roušky pro zdravotníky, prodavače, řidiče autobusů, pro všechny. I my jsme přiložili ruce k dílu. S mamkou jsem se střídala a obkreslovala šablony nebo stříhala a táta šil roušky. Rodiče je nosili kolegům do práce. Šířily se různé zprávy, že covid neexistuje, že je to plán na ovládnutí světa atd. Lidé se báli, nevěděli, kde je pravda.

Přemýšlím, co karanténa vzala a dala mně?

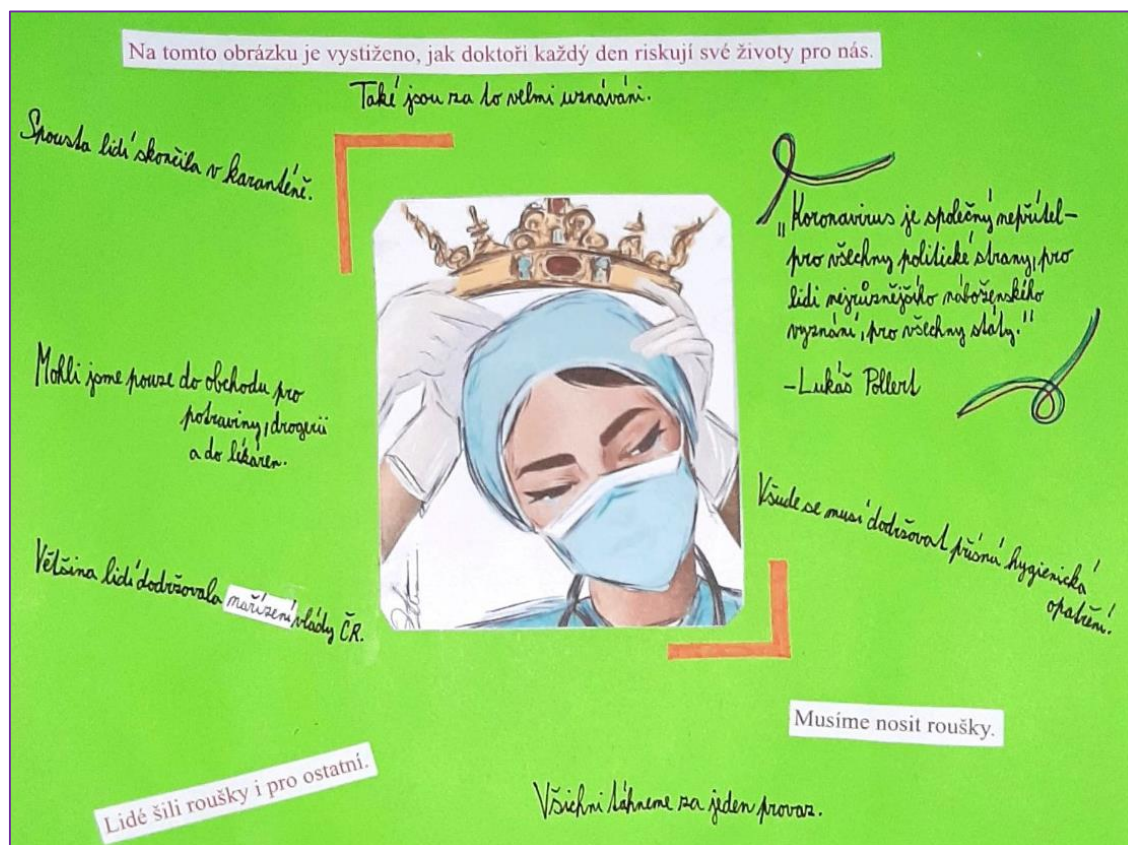
Dva měsíce jsem byla doma, neviděla jsem nikoho z rodiny, bylo to těžké, protože se často scházíme. Nemohli jsme nikam jet na výlet nebo se jen tak podívat do obchodu. Nemohla jsem na kroužek kreslení. Na druhou stranu to má ale i své světlé stránky. Chodíme často do lesa, měla jsem víc času na dodělání komiksu. Začala jsem mamce víc pomáhat s vařením a začala jsem s ní zahradničit. Stále něco sázíme a moc mě to baví. Hrajeme spoustu společenských her. Jsme všichni víc spolu. Je to takové zklidnění a zastavení času. Ale už to trvá dlouho. V podstatě je každý den stejný a začíná to být nuda. Věřím, že to vše brzy skončí. Docela bych se už ráda vrátila do školy, viděla učitele a spolužáky. Chtěla bych věřit, že se z toho všeho lidé poučí.

Tuto fotku jsem si vybrala proto, že z ní cítím bezmoc, beznaděj, smutek, strach...

Datum: 25. 5. 2020

Eliška Štefaňáková, 8. F

Denisa Součková 9. E

Zamyšlení na závěr

(PaK) – Jedním ze zamyšlení se nad uplynulou dobou bylo také uvědomění si pozitiv a negativ. Každý z nás samozřejmě může tentýž fakt vnímat zcela různě, takže i v závěrečném výčtu se mohou některé body objevit na obou stranách. Takto tedy „koronaniny“ vnímali žáci 8. F, 9. E a 9. F.

POZITIVA

- ✓ naučil jsem se odpočívat
- ✓ Můžu hrát hry na PC
- ✓ Nemusím nikam chodit
- ✓ Začal jsem trochu cvičit
- ✓ Nechodí se do školy
- ✓ vadí mi, že jsme ve stresu
- ✓ samostatnost
- ✓ víc času s rodinou
- ✓ mám více času na sebe
- ✓ chybí mi prostředí ve škole
- ✓ učení se ve škole je lepší než doma
- ✓ naučila jsem se lépe vařit
- ✓ mám víc času učit se na přijímačky
- ✓ chodím více do přírody
- ✓ donutila jsem se něco dělat a cvičím
- ✓ vážím si více lékařů
- ✓ jsem ohleduplnější ke starším
- ✓ více přemýšlím o sobě a nad sebou
- ✓ dostala jsem se více ke čtení
- ✓ vážím si více kamarádů
- ✓ začala jsem pravidelně snídat
- ✓ spím déle, můžu být déle v posteli
- ✓ čas na koníčky
- ✓ ujistila jsem se, že je lepší byt doma než chodit do školy
- ✓ můj životní styl se moc nezměnil
- ✓ více času na sebe a na rodinu
- ✓ učitelé jsou asi rádi, že od nás mají klid
- ✓ žádná drastická změna nenastane
- ✓ naučila jsem se šít roušky
- ✓ obyčejné mytí rukou je víc, než jsem si myslel
- ✓ když byly zavřené obchody, ujasnila jsem si, že vlastně nic moc nepotřebuji
- ✓ více chodím na procházky
- ✓ lidé si více pomáhají
- ✓ mám si víc vážit svobody

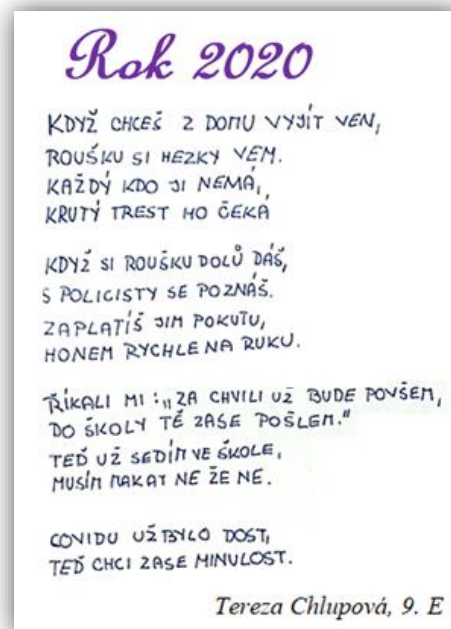
NEGATIVA

- uvědomil jsem si, jak se může během krátké doby změnit život lidí na celém světě
- není příjemné slyšet kolik lidí denně umírá kvůli COVID-19
- vše nemusí být tak jednoduché jako doteď
- karanténa (nebýt s babičkou, dědou, tetou)
- chybí mi kamarádi
- nejezdit na výlety
- smutek, obavy
- v roušce se potím, špatně se mi dýchá
- k samostudiu se musím nutit
- bude to mít dopad na ekonomiku
- těšila jsem se na konec ročníku a rozloučení jídelně
- nemůžu chodit do kina
- musím nosit roušku
- být doma a dělat úkoly je celkem obtížné, když jste celkem všechno zapoměli
- doma se nudím
- nemám moc v učení přehled
- zákaz vycestovat do zahraničí
- oddálení zkoušek na SŠ
- samostudium bez přítomnosti učitele
- pořád existují lidé, kteří roušky nenosí a nedbají na zdraví ostatních
- nic jsem si neuvědomil, nic jsem se nenaučil
- nemůžu chodit ven jen tak
- nevíme, kdy to skončí
- nemohla jsem oslavit narozeniny
- nedostává se nám takové vzdělání jako před vyhlášením nouzového stavu
- někteří lidé jsou neochotní spolupracovat a dodržovat vládní nařízení
- v dubnu už bych měla přijímačky za sebou
- hodně úkolů do školy
- nemám tréninky

květen/červen 2020

- ✓ začala jsem pěstovat bylinky
 - ✓ mám denní rutinu
 - ✓ v přírodě je hezky
 - ✓ jím méně, ale pravidelně
 - ✓ přemýšlím hodně nad svým životem
 - ✓ nechávám si narůst dlouhé vlasy
 - ✓ být doma je super
 - ✓ chybí mi zábava ve škole
 - ✓ žádná škola
 - ✓ seriály, filmy, nové věci
 - ✓ nemáme brát život jako samozřejmost
 - ✓ nemusím nikam chodit
 - ✓ učení na dálku je lepší
 - ✓ jsem více samostatnější
 - ✓ častěji si umýváme ruce a dodržujeme hygienu
 - ✓ protřídila jsem si oblečení
 - ✓ čas na kreativní věci (hraní na klávesy, tvoření, malování, vaření, ...)
 - ✓ lépe pracuji na PC
 - ✓ začala jsem se mít radši
 - ✓ dodělala jsem svůj komiks
 - ✓ více času učít se oblíbenou angličtinu
 - ✓ víc času na učení a DŮ
- nemám co dělat
 - hodně věcí odkládám
 - virus se může šířit rychle
 - často mám špatnou náladu
 - více povinností
 - jsem rád, když si můžu s někým popovídat

Poděkování

Kdyby mi někdo před rokem řekl, že se tohle stane, asi bych mu nevěřila. I teď mi to zní nereálně. Jako by si to někdo vymyslel. Příběh o nemoci, která uzavře hranice státu, zavře restaurace a vystraší lidi natolik, že vykupují obchody.

Ale chtěla bych poděkovat všem, které koronavirus nezastavil. Kteří pomáhali, šli roušky, dováželi nákupy starým nebo osamělým lidem, zdarma vařili jídla. Lékaři, dobrovolníci, učitelé, prodavači a další. Díky nim jsme to zvládli. Zvládli jsme se nezbláznit :-)

Anna Marie Marková 8. F

Obrázky, které se vryly do srdcí žáků 9. E – zdroj práce žáků 9. E.